

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

NORA ROBERTS

Înfruntă focul

Traducere din limba engleză
CRISTINA RADU

PROLOG

Insula Trei Surori

Septembrie 1702

Inima îi era frântă. Cioburile ascuțite îi împungeau sufletul până când fiecă oră, fiecă moment din ceea ce devenise viața ei fu o suferință. Nici chiar copiii ei – cei pe care îi purtase în pântec, cei pe care îi purtase pentru pierdutele ei surori – nu o alinau.

Nici ea, spre marea ei rușine, nu le consola în nici un fel. Le părăsise la fel precum o făcuse și tatăl lor. Soțul ei, iubitul ei, inima ei se întorsese pe mare, și acele părți din ea care erau speranță, iubire și magie muriseră în acea zi.

Nici măcar acum, el nu-și va mai aminti de anii petrecuți împreună, de bucuria lor.

Nu-și va mai aminti de ea sau de fiii lor, de fiicele lor, de viața pe care și-o făuriseră pe insulă. Asta era firea lui. Asta era soarta ei.

Și a surorilor ei, se gândea ea, stând pe faleza pe care o iubea, deasupra mării ce clocotea și arunca stropi. Și ele fuseseră sortite să iubească și să piardă. Cea care era Văzduh iubise un chip frumos și vorbe dulci ce ascunseseră o fiară. O fiară ce-i vărsase sângele. O omorâse pentru ceea ce era, și ea nu-și folosise puterea pentru a-l opri.

Și astfel, cea numită Gaia se înfuriase și jelise și își clădise ura piatră cu piatră, până când devenise un zid pe care nu-l putea dărâma nimeni. Își folosise puterile pentru răzbunare, renunțase la talentul ei și trecuse de partea întunecată.

Acum întunericul se închidea, și ea care era Flacăra rămăsese singură cu durerea ei. Nu i se mai putea împotrivi, nu-și mai putea găsi nici un rost în viață. Întunericul îi șoptea în noapte, cu vocea-i vicleană, plină

de minciuni. Chiar dacă știa că așa era, era ispitită de ele. Cercul ei era frânt, și nu putea, nu voia să reziste de una singură. Îl simțea târându-se tot mai aproape acum, alunecând pe pământ într-o ceață spurcată. Era flămând. Moartea ei l-ar fi hrănit, și totuși încă nu putea înfrunta viața.

Ridică brațele astfel încât flacăra părului ei plesni în vântul pe care îl chemase cu o răsuflare. Avea încă aceste puteri în ea. Și marea mugii drept răspuns, pământul de sub tălpi se cutremură.

Aer, Pământ și Foc – și Apa ce-i dăduse marea ei iubire, pentru ca apoi să i-o răpească din nou. Pentru această ultimă oară erau din nou sub comanda ei.

Copiii ei vor fi în siguranță, se îngrijise de asta. Dădaca lor va avea grijă de ei, îi va școli, și harul, lumina, va fi transmis.

Întunericul îi sărută pielea. Săruturi reci, reci.

Ea se clătină pe margine, voința împotrivindu-se voinței, pe când furtuna dinlăuntrul ei și furtuna pe care o invocase se dezlănțuiră.

Insula aceasta pe care ea și surorile ei o creaseră pentru a fi în siguranță față de distrugerile celor care le vor vâna și omori, se găndea ea, va fi pierdută. Totul va fi pierdut.

„Ești singură“, murmură întunericul. „Suferi. Sfârșește cu singurătatea. Curmă durerea.“

Și așa va face, dar nu-și va abandona copiii sau copiii care vor fi zămisiți din ei. Mai avea încă puterea, tăria și înțelepciunea să le folosească.

–De trei ori câte o sută de ani, insula surorilor e ferită de tine.

Din degetele ei îngemănate, plesni biciul de lumină, se roti, un cerc în cerc.

–Nu poți ajunge la copiii mei. Vor trăi și vor învăța, și vor dărui învățatură. Și când vraja mea se va desface, alte trei se vor naște să alcătuiască una. Un cerc al surorilor legate în puterea de a sta și a înfrunta cea mai întunecată clipă. Curaj și încredere, dreptate cu milostenie, dragoste fără opreliști sunt cele trei lecții. Ele trebuie din propria voință să se adune și să-și înfrunte destinul. Dacă nu vor izbuti, una, două sau trei, insula aceasta se va scufunda în mare. Dar dacă vor alunga întunericul, locul acesta nu va purta nicicând însemnele tale. Vraja aceasta e ultima făcută de mine. Și cum voiesc, așa să fie.

Întunericul vru s-o înșface când ea sări, dar n-o putu ajunge. În timp ce se arunca în mare, își azvârli puterea în jurul insulei unde dormeau copiii ei, precum o plasă de argint.

1

Insula Trei Surori

Mai 2002

Trecuseră mai mult de zece ani de când fusese pe insulă. Peste un deceniu de când văzuse – în afară de imaginația lui – pădurea, casele risipite, linia plajei și a golfului. Și spectacolul stâncilor unde casele de piatră stăteau lângă lancea albă a farului insulei.

N-ar fi trebuit să fie atât de uimit de atracție sau de totala simplitate a plăcerii. Sam Logan era arareori uimit. Dar încântarea văzând ce se schimbase și ce nu îl uimise prin profunzimea sa. Venise acasă și nu-și dăduse seama, nu pe deplin, ce însemna asta pentru el, până când nu ajunsese aici.

Parcă lângă docul feribotului pentru că voia să meargă pe jos, să miroasă aerul sărat de primăvară, să audă vocile din bărci, să vadă viața ce curgea pe mica ridicătură de teren de pe țărmul din Massachusetts.

Și poate, recunosc el, pentru că avea nevoie de încă puțin timp să se pregătească înaintea de a o vedea pe femeia pentru care se întorsese aici. Nu se aștepta să fie primit cu brațele deschise. Treaba era că nu știa la ce să se aștepte de la Mia.

Odinioară știuse. Îi știuse fiecă expresie a feței, fiecă inflexiune a vocii. Odinioară ar fi fost pe doc să-l întâmpine, cu superbul ei păr roșu fluturând și ochii cenușii luminați de plăcere și promisiuni. I-ar fi auzit râsetul pe când ar fi alergat în brațele lui.

Zilele acelea se sfârșiseră, se găndea el urcând pe drumul spre High Street și porțiunea de magazine atractive și birouri. El le pusese capăt și se autoexilase, intenționat îndepărtându-se de insulă și de Mia.

Acum sfârșea deliberat acest exil.

În tot acest răstimp, fata pe care o părăsise devenise femeie. O femeie de afaceri, se gândea el cu un chicotit. Nici o surpriză aici. Mia se pricepuse întotdeauna la afaceri și la a scoate profit. Intenționa să se folosească de asta, la nevoie, pentru a reintra prin vorbe frumoase în grațiile ei. Pe Sam nu-l deranja să lingusească, atât timp cât câștiga.

O coti pe High Street și se opri să se uite la Hanul Magic. Clădirea de piatră în stil gotic era singurul hotel al insulei și îi aparținea. Avea niște idei și intenționa să le pună în practică acolo, acum că tatăl lui îi cedase în fine conducerea. Dar afacerile vor aștepta, de data asta, până când se va ocupa de treburile personale.

Continuă să meargă, mulțumit să vadă că, deși traficul era ușor, era constant. Afacerile pe insulă, hotărî el, erau așa cum i se transmisese.

Avea pasul mare și străbătu rapid trotuarul. Era un bărbat înalt, având aproape 1,90, cu o constituție musculoasă mai obișnuită în ultimii ani cu costume la comandă decât cu jeanșii negri pe care îi avea azi. Pardesiul lung pe care îl purta să-l aperse de vântul aspru de început de mai flutura în spatele lui în timpul mersului.

Și părul negru și răvășit acum de vânt în timpul traversării cu feribotul de pe țarm îi trecea de guler. Fața era uscățivă, cu oasele lungi ale obrazului bine definite. Planurile și unghiurile erau îmblânzite cumva de o gură plină și modelată, și cu acele aripi negre ale părului ce-i fluturau pe spate, zăgrăvea o imagine dramatică.

Ochii îi erau atenți, scrutând ceea ce fusese și avea să fie din nou căminul său. Undeva între albaștri și verzi, aveau culoarea mării ce înconjură casa, mărginiți de gene și sprâncene negre. Se folosea de înfățișarea lui atunci când îi convenea, așa cum se folosea de farmecul sau de cruzimea sa. Orice fel de arme avea la îndemână erau de folos în a-și atinge scopul. Acceptase deja că va fi nevoie de tot ce avea la dispoziție pentru a o cuceri pe Mia Devlin.

De peste drum, studie Cafeneaua cu Cărți. Ar fi trebuit să știe că Mia va lua ceea ce fusese o clădire neglijată și o va transforma în ceva încântător, elegant și eficient. În vitrina frontală erau etalate cărți și flori de primăvară în ghivece împrăstiate în jurul unui șezlong. Două din cele mai profunde iubiri ale ei, cugetă el. Cărți și flori. Le folosisse pe amândouă într-un fel ce sugera că era timpul să te oprești din treaba din curte, să te așezi și să te bucuri de roadele muncii cu o plimbare într-o poveste.

Chiar pe când se uita, doi turiști – nu lipsise atât de mult încât să nu poată deosebi turiștii de localnici – intrară în librărie.

Rămase acolo unde era, cu mâinile în buzunare, până când își dădu seama că trăgea de timp. Puține lucruri erau mai aprige decât Mia Devlin

în culmea furiei. Se aștepta să se dezlănțuie asupra lui într-o furie năprasnică în clipa când dădea cu ochii de el.

Și cine ar putea-o învinovăți?

Pe de altă parte, se gândi el cu un rictus, nu exista nimic mai atâțător decât Mia Devlin în culmea furiei. O să fie... distractiv să încrucișeze din nou săbiile cu ea. La fel cum ar fi o satisfacție să îi potolească acea furie. Traversă strada și deschise ușa de la Cafeneaua cu Cărți.

În spatele tejghelei era Lulu. Ar fi recunoscut-o oriunde. Femeia micuță, cu o față de gnom aproape înghițită de ochelarii cu ramă argintie, practic o crescuse pe Mia. Cei doi Devlin fuseseră mai mult interesați unul de celălalt și de călătorii decât de fîca lor, și Lulu, fostul copil din flori, fusese angajată să aibă grijă de ea.

Pentru că Lulu făcea socoteala cumpărăturilor unui client, avu un moment să se uite prin jur în librărie. Tavanul era înțesat de lumini pentru a crea un efect de cer înstelat și a face ideea căutării printre cărți una festivă. O zonă de ședere confortabilă era amenajată în fața unui șemineu cu vatra frecată și lustruită, folosită pentru a adăposti încă și mai multe flori de primăvară. Mireasma lor îndulcea aerul, la fel cum o făceau fluierele și flautele ce se auzeau încet din difuzoare.

Pe luccioasele rafturi albastre se găseau cărți – o varietate impresionantă, cugetă el plimbându-se printre ele și la fel de eclectic precum s-ar fi așteptat din partea proprietarului. Nimeni n-o putea acuza pe Mia că era îngustă la minte.

Își strâmbă buzele văzând că celelalte rafturi aveau lumânări rituale, cărți de tarot, rune, statui de zâne, vrăjitori, dragoni. Un aranjament atrăgător al unui alt interes al Miei, se gândi el. Nici aici nu s-ar fi așteptat la altceva.

Luă o piatră rotunjită de cuarț roz dintr-un vas, o frecă între degete să-i aducă noroc. Deși știa că nu era cu putință. Înainte de a o putea pune la loc, simți un curent de aer glacial. Zâmbind ușor, se întoarse dând cu ochii de Lulu.

– Am știut întotdeauna că o să te-ntorci. Soiul rău nu pierе.

Asta era prima piedică, balaurul din poartă.

– Salut, Lulu.

– Ia nu-mi mai spune tu mie „Salut, Lulu“, Sam Logan. Miroși, îl măsură cu privirea, miroși din nou. O cumperi sau îl chem pe șerif să te aresteze pentru furt din magazine?

El puse piatra înapoi în vas.

– Ce mai face Zack?

— Întreabă-l și singur, n-am timp de pierdut cu tine. Deși o depășea cu vreo treizeci de centimetri, ea înaintă spre el, îl împunse cu degetul și îl făcu să se simtă din nou de 12 ani. Ce dracu' vrei?

— Să văd casa. S-o văd pe Mia.

— De ce nu ne faci tuturor un bine să pleci pe unde ai hălăduit în toți anii ăștia? New York, Paris și o-la-la. Ne-am descurcat bine și fără să vii tu să tai frunză la câini pe Insula Surorilor.

— Așa se pare. Mai aruncă o privire distrată în jur. Nu se simțea jignit. Un balaur, în mintea lui, era menit să fie devotat prințesei lui. În amintirea lui, Lulu făcuse întotdeauna față cu brio acestei sarcini. E frumos aici. Am auzit că aici cafeneaua e deosebit de bună. Și că nevasta lui Zack se ocupă de ea.

— Ai un auz foarte bun. Așa că ascultă la mine! Fă pași!

Nu era jignit, nu, dar în ochi i se citi iritarea, verdele lor devenind mai intens.

— Am venit s-o văd pe Mia.

— E ocupată. O să-i spun că ai trecut pe-aici.

— Nu, n-o să-i spui, spuse el încet. Dar o să știe oricum.

Chiar pe când vorbea, auzi zgomotul tocurilor pe lemn. Ar fi putut fi o duzină de femei, coborând pe tocuri scările răscucite. Dar știa. Pe când inima îi tresărea în piept, ocoli rafturile și o văzu chiar când apărea de după ultima curbă. Și privirea, acea privire a ei îl despica într-o mie de bucăți.

Prințesa, se gândi el, devenise regină.

Dintotdeauna, fusese cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată. Tranziția de la fată la femeie îi cizelase acea frumusețe. Părul era așa cum și-l amintea el, o lungă revărsare de bucle de foc și o față trandafirie și albă ca laptele. Pielea aceea, își amintea el, era catifelată precum roua. Nasul era mic și drept, gura mare și plină. Și își amintea, își amintea foarte bine, cum o simțise și ce gust avea. Ochiul îi erau fumurii, migdalați și îl priveau acum cu o răceală studiată.

Zâmbi, și asta era la fel de rece, venind spre el.

Rochia ei de un auriu mat i se lipea de corp, expunând niște picioare lungi, lungi de tot. Pantofii erau de aceeași nuanță și o făceau să arate de parcă dogorea. Dar el nu simțea nici un fel de căldură din partea ei, în timp ce ea își ridică o sprânceană și se uită la rându ei la el.

— Măi să fie, e Sam Logan, nu-i așa? Bine ai revenit!

Vocea îi era mai joasă, doar cu puțin mai joasă decât fusese pe vremuri. Mai senzuală, mai răgușită, mai catifelată. Părea că-și face loc

în pântecul lui chiar pe când el se miră de zâmbetul ei politicoș și de primirea ei detașată.

— Mulțam. Deliberat, îi răspunse pe același ton. Mă bucur că m-am întors. Arăți uluitor.

— Facem și noi ce putem.

Își dădu părul pe spate. În urechi purta pietre de citrin. Detaliile ei, până la inelele de pe degete, mireasma fină ce o înconjura i se întipăriră în minte. Pentru o clipă, încercă să i-o citească pe a ei, dar găsi vorbele străine și enervante.

— Îmi place librăria ta, spuse el atent să-și mențină vocea degajată. Sau ce am văzut din ea.

— Ei bine, va trebui să-ți oferim turul de onoare. Lulu, vezi că ai clienți!

— Știu ce am, mormăi Lulu. E o zi de lucru, nu-i așa? N-ai timp să-l plimbi pe ăsta pe-aici.

— Lulu. Mia doar își înclină puțin capul, o atenționare tăcută. Întotdeauna am câteva minute pentru un vechi prieten. Vino sus, Sam, să vezi cafeneaua! Începu să urce scările cu mâna pe balustradă. Poate că ai auzit că un prieten comun de-al nostru, Zack Todd, s-a însurat iară trecută. Nell nu-i numai o prietenă apropiată de-a mea, dar e și o bucătăreasă extraordinară.

Sam se opri în capătul scărilor. Îl enerva că trebuia să-și revină, să-și găsească echilibrul. Mireasma ei îl întorcea pe dos.

Etajul era la fel de primitiv ca parterul, cu atracția suplimentară a unei cafenele pline de viață la un capăt și cu toate minunatele arome de condimente, cafea, ciocolată delicioasă ce emanau de acolo.

În spatele vitrinei din sticlă erau etalate sortimente uluitoare de prăjituri și salate. Dintr-o oală enormă ieșea un abur aromat de unde chiar atunci o blondă drăguță îl servea cu supă pe un client care aștepta. Ferestrele de pe peretele din fund lăsau să se vadă crâmpie din imaginea mării.

— E nemaipomenit! Asta cel puțin putea spune fără rezerve. Absolut nemaipomenit, Mia. Trebuie să fii foarte mândră de ce ai făcut aici.

— De ce să nu fu? În tonul ei se putu auzi o înțepătură, o ironie iute și malițioasă, ce îl făcu să se uite la ea. Dar ea doar zâmbea din nou, arătând cu un gest elegant al mâinii ce lucea de inele. Ți-e foame?

— Mai mult decât aș fi crezut.

O lucire din acea înțepătură apărură brusc pentru o clipă în profunzimea cenușiu-fumurie, înainte de a se întoarce și a-l conduce la teighea.

— Nell, am aici un bărbat cu poftă de mâncare.